

חיה בסרט(ו)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

אדום עולה??!!

פורסם ב4 במאי 2008, 13:46 בכללי

אומרים שבפעם השניה כשמתחתנים. כבר יודעים ממה להזהר. ואיזה שאלות בדיוק לשאול. כדי לא לעלות שוב על מהמורות מסוכנות.

הסימנים היו שם. עם סימני קריאה רבים. הלא לא יתכן שאדם שמשחק כדורסל באופן מקצועי. מקצועו קשור לספורט. וכל מראהו אומר ספורטיביות לא יהיה מכור גם לכדורגל.

אבל כבר אמרתי, אני אלופת ההדחקות. אז הדחקתי. לא נתתי לסימנים המחשידים להשפיע על אושרי.

זה התחיל בצורה מינורית. הקטן היה בן 6. ושמחתי על הקשר שנוצר ביניהם. גם אם עניינו כדורגל. למה להיות קטנונית? שאלתי את עצמי בכל פעם ששמעתי את הקטן מחכה את הדמות האבהית שחדרה לחייו. פה קריאת "גול". שם קריאת "יש". אין להם שום משמעות על חיי.

מערכת היחסים בין השניים הלכה והתהדקה על רגע גחמת הכדורגל. הם דיברו בקודים משלהם. לבשו בגדים אדומים. והסבירו לי בהתלהבות. שלאהוד את הפועל תל-אביב זה אתגר. כי לא חוכמה לאהוד קבוצה שממילא תמיד מנצחת.

לא הבנתי את ההגיון המעוות. אך גם לא התערבתי בהווי.

לימים נולדה הקטנה. כל כך שמחתי בבת שנולדה לי. אתם יודעים קוקיות, שמלמלות, בובות...אך ח. והקטן שהפך כבר להיות גדול. החלו לטפטף את האדום האדום הזה גם לקטנה. והפתייה הקטנה הלכה שבי אחרי התאורים הרומנטיים של השניים.

"כדאי לך להעריך את הפועל תל-אביב" משכנע אותה בנימוקים חסרי פואנטה והגיון הקטן (שהפך לגדול). והפתייה משתכנעת.

כאשר ח. והקטן משוכנעים שהפתייה נפלה ברשתם. הם מכינים אותה לעובדה המרגשת כי בשבת יקחו אותה למשחק מדהים בבית שאן.

חום אימים בחוץ. אני מנסה נואשות להציל את הקטנה מצפורני הטרופ. (אחד כבר הקרבתי על מזבח הכדורגל). אך היא נחושה להצטרף למה שאחיה מכנה "חוויה לכל החיים". והשלישייה העליזה והאדומה נוסעת לבית שאן.

את החיוך הנוקם ומלא השמחה לאיד. אני אפילו לא מנסה להסתיר. הקטנה מדווחת ש"היו יונים כל כך יפים במגרש". אחיה מתעצבן על כך שהיא היביטה כל הזמן בכיוון הלא נכון וחיפשה ציפורים. יש!!!! הקטנה ניצלה. אני חושבת לעצמי בסיפוק. ומרגישה כמו אם השנה שהצילה את ביתה הקטנה מהתופת.

אבל כרגיל.... נרדמתי בשמירה.

הקטנה כבר עומדת על דעתה. ואני יוצאת מדעתי. בכל משחק של הפועל יושבת השלישייה המהוללת מול הטלויזיה. שאגות, קפיצות מוזרות, קולות וקללות נשמעות בחלל הבית. אשר יגורתי בא לי. הקטנה ממש חזק בעיניינים. והמצב רק הולך ומחמיר.

אחת לכמה זמן יוצאת השלישייה המהוללת. בהשפעתו של ח. לבלומפילד. (שעתיים וחצי נסיעה לכל כיוון. אם אתם שואלים). לבושים בבגדים אדומים. (הקטנה אף הראתה לי בגאווה שאפילו תחתונה ביום חגיגי זה אדומים). שרים שירים שלחנם ומילותיהם לא ברורים לי. הם בטוחים שיש להם השפעה על נצחון הקבוצה. וכאשר הם רואים את פרצופי החמוץ. הם מפצירים בי שלא אתן יד להפסד הקבוצה.

"את לא יכולה להבין" מתלהב ח. "כשנכנסים למגרש יש עוצמה, אנרגיות ... זו חוויה. את חייבת לבא איתנו". הוא מסיים את ההרצאה המלומדת. ומייד נכנס למצב דם שתיקה בראותו את מבטי הצונן. פעם אחת הוא הצליח לשכנע את השכן ואת בנו להצטרף אליהם להילולה. ואכן, בחזרתם נרשמה התלהבות. וכל הרחוב שר במשך שבוע תמים שירים אדומים.

פעם אחת התלוויתי אליהם בנסיעתם. לא חס וחלילה למשחק. הם השאירו אותי אצל חברתי ל. ונסעו להם בשמחה ליפו. ל. ואני נסענו באותו ערב למסעדה ביפו. ובצאתנו נפגשנו במאות אנשים שנראים כמו השלישייה המטורללת שלי. לבושים באדום ושירים שירים בלתי ברורים.

פקק טורדני הפריע לנו לצאת מההילולה. ומאחת המכוניות נשמעו שירי הפועל קצביים בקול תרועה. ל. ואני היינו מוכנות להשבע שחבורת נערים פורעים יושבת במכונית שלפנינו. אך להפתעתנו הרבה במכונית יש סבא קשיש וצוהל עם נכדו. "כך יראה ח. עוד כמה שנים". סיננה ל. בארס. ואני צחקתי בפחד ובאימה.

לא הייתי מטרידה אתכם בספורי הפועל. אלמלא בימים האחרונים תפסתי את ח. צופה בעניין רב במשחק של מכבי תל-אביב. לא הייתי מבחינה בדקויות אך העובדה שהשחקנים לובשים חולצות צהובות ולא אדומות עוררה את חשדי. כמו כן, נדמה לי שהמשחק היה כדורסל ולא כדורגל.

בהיסוס שאלתי את ח. מדוע הוא צופה במשחק של קבוצה אחרת? והאם הוא ערק מהפועל?. ח. מביט אלי במבט מבטל ומסביר לי לאט: "מה זה קשור? אני רק מוודא שהם מפסידים..." מישוהו יכול להסביר לי מה ההגיון פה???? או שרק אני לא מצליחה להבין?

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון \(1\)](#)